

Sygnatura akt VIII C 436/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 sierpnia 2021 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Asesor sądowy Justyna Stelmach

po rozpoznaniu w dniu 20 sierpnia 2021 w Łodzi

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa P. O.

przeciwko (...) Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę kwoty 45.510 zł

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 45.510 (czterdzieści pięć tysięcy pięćset dziesięć) złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 19 marca 2020 do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 6.293 zł (sześć tysięcy dwieście dziewięćdziesiąt trzy złote) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od tej kwoty od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;
3. obciąża pozwanego obowiązkiem zwrotu na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwoty 532 zł (pięćset trzydzieści dwa złote) tytułem nieuiszczonych wydatków, przy czym kwotę 66,28 zł (sześćdziesiąt sześć złotych dwadzieścia osiem groszy) nakazuje pobrać z zaliczki uiszczonej przez pozwanego w dniu 1 lutego 2021 roku

Sygn. akt VIII C 436/20

UZASADNIENIE

W dniu 30 kwietnia 2020 roku P. O., reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wytoczył przeciwko (...) Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. powództwo o zapłatę kwoty 10.100 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 19 marca 2020 roku do dnia zapłaty tytułem częściowego odszkodowania za koszty najmu pojazdu zastępczego oraz o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pełnomocnik powoda powołał się na zdarzenie drogowe, które miało miejsce w dniu 25 listopada 2019 roku, w wyniku którego uszkodzeniu uległ należący do M. Z. samochód marki A. (...) nr rej. (...). Sprawca szkody ubezpieczony był w zakresie OC w pozwanym towarzystwie. Pozwany zarejestrował szkodę pod nr (...) i uznał zasadę swej odpowiedzialności. Poszkodowany w dniu 25 listopada 2019 roku zawarł z powodem umowę najmu pojazdu zastępczego ze stawką czynszu w wysokości 615 zł brutto za dobę. Świadczona przez powoda usługa stanowiła bezgotówkowy najem pojazdu. Poszkodowany przelał na powoda wierzytelność o zapłatę z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego. Najem pojazdu trwał 74 dni, a powód wystawił z tego tytułu fakturę na kwotę 45.510 zł brutto. Pozwany odmówił wypłaty odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego.

Powód wskazał, że szkoda w pojeździe rozliczona została jako częściowa, pojazd uszkodzony nie nadawał się do jazdy, zaś poszkodowany nie posiadał środków pieniężnych na jego naprawę, w związku z czym oczekiwał na zapłatę odszkodowania przez pozwanego. Pozwany decyzję o przyznaniu odszkodowania wydał dopiero w dniu 30 stycznia

2020 roku. Poszkodowany rozpoczął naprawę samochodu po wydaniu decyzji w przedmiocie wypłaty odszkodowania i otrzymaniu z tego tytułu środków, gdy miał pewność, że koszty naprawy (co najmniej w znacznej części) zostaną pokryte z ubezpieczenia. Powód wskazał, że poszkodowany w żaden sposób nie przyczynił się do przedłużenia likwidacji szkody, zaś ubezpieczyciel nie zażądał od poszkodowanego żadnych dokumentów czy informacji.

(pozew k. 5-11)

W odpowiedzi na pozew strona pozwana, reprezentowana przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pełnomocnik pozwanego zakwestionował legitymację czynną powoda oraz zasadność najmu pojazdu zastępczego. Wskazał, że poszkodowany użytkował pojazd zastępczy przez 74 dni, zaś faktura została wystawiona na kwotę 45.510 zł, a więc koszty najmu pojazdu zastępczego są równe trzykrotności wypłaconego poszkodowanemu odszkodowania za uszkodzenie pojazdu. Tym samym, zdaniem pozwanego, poszkodowany naruszył obowiązek minimalizacji szkody. Wskazał, że poszkodowany przed szkodą z dnia 25 listopada 2019 roku użytkował pojazd uszkodzony rzadko, wobec czego nie było konieczności wypożyczenia pojazdu zastępczego na tak długi okres i za tak wysoką stawkę. Biorąc pod uwagę fakt, że poszkodowany średnio przejeżdżał uszkodzonym pojazdem 11 km w miesiącu, dużo tańszym sposobem była taksówka.

Pozwany zakwestionował także wysokość zastosowanej przez powoda dobowej stawki za najem pojazdu zastępczego dla klasy pojazdu typu F wskazując, iż jest rażąco wygórowana, bowiem na terenie Ł. za wypożyczenie pojazdów typu F dobową stawkę wynosi około 300 zł.

Odnosząc się do długości wskazanego przez powoda okresu najmu pozwany wskazał, że jest niezasadny. W dniu 9 grudnia 2019 roku pozwany wysłał poszkodowanemu zaakceptowany kosztorys naprawy, z kalkulacji kosztów wynika, że technologiczny czas naprawy wynosi 3 dni. Gdyby poszkodowany niezwłocznie rozpoczął naprawę pojazdu po otrzymaniu kosztorysu to najem pojazdu zastępczego mógłby się zakończyć już w połowie grudnia 2019 roku. Poszkodowany wstrzymywał proces naprawczy z powodu oczekiwania na wypłatę odszkodowania. Brak jest jednak podstaw by w ramach uzasadnionego czasu naprawy uwzględniony został okres wyczekiwania na wypłatę kwoty na naprawę, w sytuacji gdy poszkodowany otrzymał kosztorys naprawy. Poszkodowany winien rozpocząć naprawę niezwłocznie po dokonaniu oględzin pojazdu. Kwestia ewentualnej wypłaty odszkodowania nie ma związku z możliwością podjęcia czynności naprawczych.

(odpowiedź na pozew k. 98-100)

Pismem z dnia 30 listopada 2020 roku powód rozszerzył powództwo o kwotę 35.410 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 19 marca 2020 roku do dnia zapłaty, ostatecznie domagając się zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda kwoty 45.510 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 19 marca 2020 roku do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za najem pojazdu zastępczego oraz zasądzenia kosztów procesu według norm przepisanych.

(pismo procesowe k. 165-166v.)

Pozwany pismem z dnia 4 lutego 2020 roku wniósł o oddalenie powództwa w całości, również w zakresie rozszerzonej części oraz zasądzenie na jego rzecz od powoda kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu wskazał, że w toku postępowania likwidacyjnego ustalono, że pojazd poszkodowanego w dniu 20 marca 2019 roku brał udział w innej kolizji, podczas której uległy uszkodzeniu elementy takie jak klosz lampy tylnej lewej oraz zewnętrzna belka. Uszkodzenia te nie zostały naprawione, wobec czego uszkodzony pojazd nie był jezdny już na wiele miesięcy przed szkodą, która jest przedmiotem niniejszej sprawy.

(pismo procesowe k. 185-186)

Do zamknięcia rozprawy stanowiska stron nie uległy już zmianie.

(pismo procesowe pełnomocnika powoda k. 212-212v., pismo procesowe pełnomocnika pozwanego k. 209-210)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 listopada 2019 roku w Ł. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzony został należący do M. Z. samochód marki A. (...) nr rej. (...). Sprawca zdarzenia posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym towarzystwie. W pojeździe A. (...) uszkodzony został cały tył auta, wydech, zderzak, kłapa i lampy.

Tego samego dnia poszkodowany zgłosił pozwanemu ubezpieczycielowi szkodę za pośrednictwem poczty elektronicznej. Poszkodowany kontaktował się z pozwanym w sprawie możliwości najmu pojazdu zastępczego. Początkowo ubezpieczyciel wyraził gotowość i chęć wynajmu pojazdu, jednakże okazało się, że nie dysponuje pojazdem zastępczym klasy premium.

Poszkodowany nie otrzymał od pozwanego oferty prowizorycznej naprawy przedmiotowego pojazdu. Poszkodowany nie dysponował środkami pieniężnymi pozwalającymi na natychmiastową naprawę uszkodzonego pojazdu, wobec czego był zmuszony rozpocząć naprawę dopiero po otrzymaniu odszkodowania.

(okoliczności bezsporne, zeznania świadka M. Z. 00:06:48-00:20:58 w elektronicznym protokole rozprawy z dnia 4 sierpnia 2020r. k. 125-126, wydruki z akt szkody k. 57-79)

Dnia 25 listopada 2019 roku poszkodowany zawarł z powodem umowę najmu pojazdu zastępczego M. (...) o nr rej. (...) ze stawką czynszu w wysokości 615 zł brutto za dobę. Umowa nie przewidywała limitu przejechanych kilometrów, kaucji i udziału własnego w szkodzie. Poszkodowany umową cesji zawartą w dniu 25 listopada 2019 roku przeniósł na powoda wierzytelność wobec pozwanego w zakresie kosztów najmu od powoda pojazdu zastępczego w związku ze szkodą w pojeździe marki A. (...) nr rej. (...). Poszkodowany oświadczył, że nie posiada innego samochodu, pozwalającego na zaspokajanie jego potrzeb, zaś najmowany pojazd będzie wykorzystywał w takim samym zakresie co pojazd uszkodzony, tj. do codziennych dojazdów na treningi sportowe oraz do prac dorywczych oraz, że w związku z rozmiarami szkody nie stać go, aby naprawić uszkodzony pojazd przed otrzymaniem odszkodowania.

(umowa najmu pojazdu zastępczego k. 19-21, oświadczenie k. 24, umowa cesji k. 22, okoliczności bezsporne)

Pozwane towarzystwo w dniu 30 stycznia 2020 roku uznało roszczenie za szkodę powstałą w dniu 25 listopada 2019 roku z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego w wysokości 16.098, 95 zł.

(decyzja k. 81)

Najem pojazdu zastępczego trwał 74 dni, tj. od dnia 25 listopada 2019 roku do dnia 7 lutego 2020 roku.

(okoliczności bezsporne, Protokół wydania i zwrotu pojazdu zastępczego k. 23)

Powód w dniu 7 lutego 2020 roku wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 45.510 zł brutto.

Powód w dniu 17 lutego 2020 roku za pośrednictwem poczty elektronicznej zawiadomił pozwanego o cesji wierzytelności i wezwał do zapłaty kwoty 45.510 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 31-ego po zgłoszeniu szkody do dnia zapłaty w terminie 30 dni pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

Pozwany decyzją z dnia 28 lutego 2020 roku odmówił przyznania odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego, informując, iż niezbędne jest uzupełnienie akt szkody.

Po uzupełnieniu przez powoda akt szkody, pozwany decyzją z dnia 19 marca 2020 roku odmówił przyznania odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego.

(faktura VAT k. 18, wydruk wiadomości e-mail k. 25-26, potwierdzenie otrzymania wiadomości k. 27, decyzja k. 28-28v., pismo k. 29, decyzja k. 34-35)

Uszkodzenia w postaci oderwanego zderzaka tylnego (obluzowane i uszkodzone elementy grożące uszkodzeniem ciała w przypadku zahaczenia lub uderzenia) jak również popękane klosze lamp tylnych, skutecznie eliminowały pojazd A. (...) z ruchu drogowego. Pojazd od dnia szkody nie był jezdny.

Przyjmując za zasadne rozpoczęcie naprawy pojazdu w dniu otrzymania środków finansowych uwzględniających koszty naprawy wszystkich uszkodzeń pojazdu, tj. 31 stycznia 2020 roku (dzień po wydaniu decyzji wypłaty), uwzględniając technologiczny czas naprawy 5 dni, dodatkowy jeden dzień na zorganizowanie i zakup części zamiennych (jeden z dwóch dni uwzględniony w (...) jako dzień organizacyjny) oraz dni wolne od pracy, naprawa powinna zakończyć się w dniu 7 stycznia 2020 roku. W takiej sytuacji czas naprawy uwzględniający postępowanie likwidacyjne wyniósłby 75 dni liczonych od dnia szkody (74 doby wynajmu pojazdu zastępczego) i pokrywałby się z okresem wynajmu pojazdu zastępczego.

Przyjmując za zasadne rozpoczęcie naprawy pojazdu w dniu następnym po przesłaniu kosztorysu po II oględzinach (uwzględniając konieczność kredytowania naprawy z budżetu poszkodowanego lub warsztatu), tj. w dniu 19 grudnia 2019 roku, uwzględniając technologiczny czas naprawy 5 dni, dodatkowy dzień na zorganizowanie i zakup części zamiennych oraz dni wolne od pracy, naprawa powinna zakończyć się w dniu 31 grudnia 2019 roku. Czas naprawy pojazdu wyniósłby 37 dni liczonych od dnia szkody.

W segmentacji stosowanej przez wypożyczalnie pojazd wynajęty M. (...) i uszkodzony A. (...) należą do segmentu F grupy podstawowej pojazdów. Segment F jest mało popularnym segmentem w wypożyczalniach pojazdów i niewiele firm wynajmujących pojazdy posiada takie samochody w swojej ofercie.

Stawka dobową za wynajmem pojazdu zastępczego segmentu F w formie bezgotówkowej w roku 2019/2020 wynosiła dla segmentu F od około 670 zł brutto do około 1.082, 40 zł brutto.

Wynajem gotówkowy (zupełnie inny rodzaj wynajmu od usługi spornej- konieczność określenia okresu wynajmu z góry oraz opłacenia wynajmu z góry; cenniki podstawowe zawierają najczęściej niepełny koszt wynajmu-istnieje wiele dodatkowych składowych ukrytych oraz wysokie kaucje) kształtował ceny dobowe najmu pojazdów segmentu F od około 322 zł brutto plus opłaty dodatkowe kaucje do około 2.190 zł brutto plus kaucje.

Powód uwzględnił stawkę wynajmu w wysokości 615 zł brutto za dobę (500 zł netto). Stawka ta plasowała się poniżej obserwowanych stawek rynkowych za wynajmem pojazdu segmentu F w roku 2019/2020 w formie bezgotówkowej oraz nie wykraczała poza stawki wynajmu gotówkowego z tego segmentu pojazdów.

Elementy uszkodzone w szkodzie likwidowanej przez (...) S.A., takie jak lampa lewa wewnętrzna oraz belka zderzaka nie nosiły widocznych śladów uszkodzeń we wcześniejszej szkodzie.

(opinia biegłego sądowego k. 137-154, opinia uzupełniająca k. 189-192)

Poczynione ustalenia faktyczne Sąd oparł na powołanych dokumentach, których prawdziwość nie została zakwestionowana przez strony, oraz w oparciu o opinię biegłego w zakresie techniki samochodowej i zeznaniach przesłuchanego w sprawie świadka M. Z..

Wobec treści żądania powoda i ustalonego stanu faktycznego, kluczowe znaczenie w niniejszej sprawie miała opinia biegłego, który wypowiedział się na okoliczność koniecznego i technologicznie uzasadnionego czasu naprawy uszkodzeń powstałych w pojeździe marki A. (...) nr rej. (...) na skutek kolizji z dnia 25 listopada 2019 roku. W ocenie Sądu opinia biegłego, tak podstawowa jak i uzupełniająca w całym swoim zakresie jest rzetelna, sporządzona zgodnie z wymogami specjalistycznej wiedzy, spójna, zaś wnioski z niej płynące logiczne. Nadto zasygnalizować należy, iż ostatecznie żadna ze stron nie wniosła o jej uzupełnienie. Zgodnie z opinią biegłego czas pozbawienia poszkodowanego

możliwości korzystania z własnego pojazdu wynoszący 74 dni kalendarzowych jest realny i uzasadniony, przy uznaniu zasadności wszelkich działań serwisu naprawczego oraz rozpoczęcia naprawy pojazdu w dniu otrzymania środków finansowych uwzględniających koszty naprawy wszystkich uszkodzeń pojazdu, tj. 31 stycznia 2020 roku.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Okolicznością bezsporną w przedmiotowej sprawie była kwestia odpowiedzialności pozwanego za następstwa zdarzenia z dnia 25 listopada 2019 roku. Podkreślenia wymaga, iż pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności co do zasady, wypłacając w toku postępowania likwidacyjnego odszkodowanie z tytułu kosztów naprawy pojazdu, kwestionując jednak zasadność roszczenia o odszkodowanie za najem pojazdu zastępczego.

Podstawę odpowiedzialności pozwanego stanowiły przepisy art. 805 § 1 k.c. w zw. z art. 822 k.c. w zw. z art. 436 § 2 k.c. w zw. z art. 415 k.c. i art. 363 k.c. oraz art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. z 2018.473 z późn. zm.). Stosownie do treści art. 805 § 1 k.c. ubezpieczyciel przez umowę ubezpieczenia zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Zgodnie z art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zgodnie z treścią art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 392) poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej (OC) może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia (art. 34 ust. 1 powołanej ustawy). Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej (art. 36 ust. 1 powołanej ustawy).

W tym miejscu należy wskazać, iż powód był legitymowany czynnie do wzięcia udziału w procesie w związku z nabyciem przez niego od poszkodowanego wierzytelności z tytułu szkody w przedmiotowym pojeździe na podstawie umowy przelewu wierzytelności. Tym samym, powód wstąpił w prawa dotychczasowego wierzyciela, przysługujące wobec strony pozwanej z tytułu przedmiotowej szkody w pojeździe i należnego, a nie wypłaconego jeszcze odszkodowania, na podstawie art. 509 § 1 i 2 k.c. Powód może zatem skutecznie realizować uprawnienia poprzedniego wierzyciela również w zakresie dochodzenia należności na drodze sądowej.

Powód w niniejszym postępowaniu domagał się odszkodowania z tytułu naprawienia szkody w postaci kosztów poniesionych w związku z najmem pojazdu zastępczego. Strona pozwana kwestionowała zasadność i czasookres wynajmu pojazdu zastępczego, a także wysokość stawki dobowej za jaką pojazd był wynajmowany zastosowaną przez powoda.

Nie ulega wątpliwości, że powodowi przysługuje odszkodowanie za zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego. Stosownie do treści art. 361 § 2 k.c. w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Nie ma różnicy w pojęciu szkody w rozumieniu ogólnych przepisów prawa cywilnego i szkody w rozumieniu prawa ubezpieczeniowego. W obu przypadkach chodzi o utratę lub zmniejszenie aktywów, bądź powstanie lub zwiększenie pasywów osoby poszkodowanej. Do ustalenia szkody w ubezpieczeniu OC stosuje się ogólne zasady prawa odszkodowawczego. Odszkodowanie ubezpieczeniowe różni się jednak od zwykłego odszkodowania określonego w art. 361 k.c. co do charakteru, przesłanek i wymiaru świadczenia. Odszkodowanie ubezpieczeniowe

należy się z tytułu odpowiedzialności gwarancyjnej, a nie sprawczej. Zasadą jest całkowita kompensata doznanego uszczerbku, wykluczająca jednak nieuzasadnione wzbogacenie poszkodowanego. Zgodnie z art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody może bowiem nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy, podczas gdy odszkodowanie ubezpieczeniowe z tytułu OC wypłaca się zawsze w pieniądzu. Obie formy są równoważne w tym sensie, iż zmierzają do odwrócenia w dobrach i interesach poszkodowanego skutków zdarzenia wyrządzającego mu szkodę i przywrócenia - w znaczeniu prawnym - stanu, jaki by istniał, gdyby owo zdarzenie nie nastąpiło. Wykorzystując instrumenty prawne nie da się odwrócić faktycznego przebiegu zdarzeń, można co najwyżej wyeliminować niektóre ich skutki. W uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 17 listopada 2011 r. (sygnatura akt sprawy III CZP 5/11) przyjęto, że objęcie odpowiedzialnością ubezpieczyciela celowych i ekonomicznie uzasadnionych wydatków na najem pojazdu zastępczego odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. Ocena wysokości wydatków musi być dokonana przez pryzmat konieczności zachowania rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. O tym, czy wspomniane koszty i ich wysokość były "ekonomicznie uzasadnione" decyduje kilka czynników, w tym także obowiązek współdziałania wierzyciela z dłużnikiem, obowiązek nieprzyczyniania się poszkodowanego do zwiększenia rozmiarów szkody. Przy czym Sąd Najwyższy słusznie zauważył, że różnorodność okoliczności związanych z następstwami wypadku komunikacyjnego oraz sytuacją życiową poszkodowanego nie pozwala na formułowanie kazuistycznych wytycznych, podlegają one indywidualnej ocenie. Dodatkowo zaaprobować należy również pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z dnia 8 września 2004 r., (sygn. akt sprawy IV CK 672/03), zgodnie z którym za normalne następstwo zniszczenia pojazdu należy uznać konieczność czasowego wynajęcia pojazdu zastępczego w okresie, gdy szkoda jeszcze nie została naprawiona.

Pozwany jak już wskazano kwestionował zasadność i czas trwania naprawy pojazdu. W tym miejscu przypomnieć należy, iż 74 dni trwał faktyczny okres najmu (tj. do dnia 25 listopada 2019 roku do dnia 7 lutego 2020 roku), który wynika z umowy, zeznań poszkodowanego i protokołu zwrotu pojazdu zastępczego. Nadto, co również jest bezsporne w niniejszej sprawie pozwany decyzję o przyznaniu i wypłacie odszkodowania wydał dopiero 30 stycznia 2020 r. Dodatkowo, jak wynika z zeznań poszkodowanego, poszkodowany nie miał własnych środków, które mógł przeznaczyć na naprawę pojazdu. Powyższa okoliczność, że poszkodowany z podjęciem naprawy czekał do momentu przyznania odszkodowania miała kluczowe znaczenie w niniejszej sprawie. Wskazać trzeba, iż myli się pozwany wskazując, że poszkodowany nie powinien czekać z naprawą pojazdu uszkodzonego w kolizji, za skutki której ponosi odpowiedzialność pozwany. Poszkodowany nie miał środków na taką naprawę, co więcej gdyby nawet takimi dysponował nie miał obowiązku ich angażować, co jest poglądem powszechnie już obowiązującym w orzecznictwie sądowym. Powód wykazał okoliczności pozbawienia poszkodowanego możliwości korzystania z pojazdu w związku z jego uszkodzeniem, i brak środków na naprawę pojazdu, stąd poszkodowany oczekując na ustalenie wysokości odszkodowania wstrzymał się z naprawą, używając dla zaspokojenia swoich codziennych potrzeb komunikacyjnych auta zastępczego. Podkreślenia wymaga, iż dla poszkodowanego dla podjęcia decyzji o naprawie pojazdu istotna jest wiedza o wysokości należnego odszkodowania. Pozwany nie może bowiem oczekiwać, iż lojalne zachowanie się poszkodowanego wobec ubezpieczyciela będzie polegało na wykładaniu własnych pieniędzy na naprawę samochodu, dlatego też przy ustalaniu okresu naprawy pojazdu, a zatem również najmu pojazdu zastępczego należy uwzględnić to kiedy poszkodowany otrzymał należne odszkodowanie, które mógł przeznaczyć na naprawę, a w przedmiotowej sprawie kiedy pozwany wydał decyzję ustalającą wysokość odszkodowania. Pokrzywdzony w ogóle nie miał obowiązku angażowania własnych środków pieniężnych na naprawę pojazdu, mógł to uczynić dopiero ze środków uzyskanych od pozwanego tytułem odszkodowania. Wreszcie nawet posiadanie przez poszkodowanego oszczędności w odpowiedniej wysokości nie zobowiązywało by go na ich przeznaczenie na naprawę pojazdu, poszkodowany mógłby bowiem mieć zarezerwowane pewne środki na skonkretyzowane wydatki (np. wakacyjne, zakup prezentów lub jakiegokolwiek inne). W istocie rzeczy dopiero otrzymanie przez poszkodowanego odszkodowania tytułem naprawienia szkody w postaci uszkodzenia pojazdu stanowi surogat dokonania naprawy pojazdu przez samego zobowiązanego do naprawienia szkody (art. 363 § 1 k.c.) w związku z czym dopiero nieprzeznaczenie tego odszkodowania na naprawę pojazdu mogłoby

uzasadniać zarzut najmowania pojazdu zastępczego ponad uzasadniony okres. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, iż w przedmiotowej sprawie wydatki na najem pojazdu zastępczego do dnia 7 lutego 2020 roku były uzasadnione, a także niewygórowane, o czym świadczy opinia biegłego, zgodnie z którą stawka zastosowana przez powoda w wysokości 615 zł brutto za dobę znajdowała się poniżej obserwowanych stawek rynkowych za wynajem pojazdu segmentu F w roku 2019/2020 w formie bezgotówkowej oraz nie wykraczała poza stawki wynajmu gotówkowego z tego segmentu pojazdów.

Ustalając uzasadniony czas najmu pojazdu Sąd uznał za zasadne przyjęcie, iż wyraża się on okresem 74 dni. Wskazać przy tym należy, iż tak długi okres pozbawienia poszkodowanego możliwości korzystania z własnego pojazdu, jest okolicznością do której przyczyniła się strona pozwana, bowiem jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego szkoda została zgłoszona pozwanemu w dniu 25 listopada 2019 roku, dopiero zaś w dniu 30 stycznia 2020 roku pozwany przesłał decyzję o przyznaniu odszkodowania. Bezczynność strony pozwanej w tym okresie jest elementem jej zawinienia i w żaden sposób nie może rodzić negatywnych skutków dla strony powodowej.

Reasumując, Sąd zasądził na rzecz powoda żadaną pozwem kwotę 45.510 zł dochodzoną tytułem odszkodowania.

O odsetkach od żądanej kwoty tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego Sąd orzekł w oparciu o art. 481 k.c. w związku z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

Powód wskazał, że zgłoszenie szkody w postaci kosztów najmu pojazdu zastępczego doręczone zostało pozwanemu najpóźniej w dniu 17 lutego 2020 roku, zaś po upływie 30 dniowego terminu na zlikwidowanie szkody roszczenie powoda stało się wymagalne. Wobec czego, zgodnie z żądaniem pozwu ustawowe odsetki za opóźnienie zasądzono od dnia 19 marca 2020 roku.

O kosztach procesu rozstrzygnięto w oparciu o art. 98 k.p.c. Strona powodowa wygrała proces w całości, dlatego też była uprawniona do żądania zwrotu kosztów procesu w pełnej wysokości.

Koszty poniesione przez powoda obejmowały: opłatę sądową od pozwu – 750 zł, opłatę sądową od rozszerzonej części powództwa- 1.526 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł, koszty zastępstwa radcy prawnego w kwocie 3.600 zł – § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, zaliczka wynagrodzenie biegłego 400 zł. Mając na uwadze powyższe należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 6.293 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 98 k.p.c. Sąd nakazał pobrać od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 532 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych, przy czym kwotę 66,28 zł nakazał pobrać z zaliczki uiszczonej przez pozwanego w dniu 1 lutego 2021 roku.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.